

налъ да яде. Не дава никой да го нагуби, да го обиди. Както казва народътъ — на ржце носи баща си.

Пъкъ и много имотни сж. Наспорилъ имъ Господъ отъ всичко. Дворъ голѣмъ, пълненъ съ говеда и птици, кжща дваката, бѣлосана съ боядисани прозорци, а вжтре стаи като салони и съ уредба като въ градски кжщи. А нивитѣ имъ брой голѣмъ и мѣра нѣматъ.

Но не бѣше съ тѣхъ все така, както сж сега. Нѣкога дѣдо Минко изживѣ голѣма беда. Бѣше стопанинъ срѣдна ржка. Когато застарѣ, бабичката му умрѣ и той остана да живѣе съ сина си Доню, който

бѣше жененъ и имаше две деца — момъкъ и мома. Докато имотътъ, колкото го имаше, и кжщицата му бѣха на негово име, живѣеше дѣдо Минко горе-долу добре. Но като мислѣше, че ще угоди на сина си и ще го предразположи повече къмъ себе си, взе че преписа всичко на бай Доня. Преписа съ надежда голѣма за благатки старини, но се излѣга. Бай Доню тогава не бѣше този, който е сега. Едва ли имаше по-зълъ отъ него. Никой не дружеше съ съ него, никой не го обичаше. Бѣше саможивъ и странѣше отъ хората. Нѣмаше човѣкъ въ селото, съ когото да не бѣше се скаралъ. И то да кажешъ, че имаше защо, не, за разни дребулии, само отъ злия му нравъ. Като разбра, че имотътъ е вече неговъ, сѣкашъ въ душата му се скжса нѣщо и той започна да гледа на баща си като чуждъ и излишенъ човѣкъ въ дома си. На хапката му гледаше. Старецътъ какъ ли не се опитваше да му угажда, помагаше му въ кжщната работа, по нивитѣ, по лозята, ама на лошъ чо-

